449

45/10

Informace o Chartě 77 - ročník třetí /1980/ - č. 10
od 12.června 1980 do 10.července 1980

Prohlášení Charty 77 ze dne 20.6.1980 1

Dopis Charty 77 odborové konferenci v Římě 1

Prof.dr.Jiří Hájek DrSc: "Co můžeme čekat od Madridu 1

Dopis Charty 77 Jánu Feješovi 5

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Sdělení č.187 /Trestní stíhání Václava Procházky/ 6
Sdělení č.188 /Jan Šinogl ve vazbě/ 6
Sdělení č.189 /Rudolf Battěk ve vazbě/ 7
Sdělení č.190 /Případ manželů Dolejšových/ 7
Sdělení č.191 /Solidarita s E.Zadrozyńským, J.Kozlowským a T.Kolanem/ 8
Sdělení č.192 /Jindřich Tomeš ve vazbě/ 9
Sdělení č,193 /Případ Karla Soukupa/ 9

Dopis Petra Cibulky matce z 15.6.1980 10

Zpráva z Polska /informace o hladovce/ 11

Dopis Růženy Foitové 13

Zákrok Bezpečnost v Podbabě 13

Další perzekuce ing.Jana Litomiského a jeho přátel ve Vyskytné 13

Články došlé do redakce 14

---

o o o o o

Vydává nezávislá redakce signatářů Charty 77

Adresa: Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2
Anna Šabatová, Anglická 8, Praha 2

o o o o o

7747

Prohlášení Charty 77

Od soboty 14.6.1980 byl pohřešován mluvčí Charty 77 a člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných ing.Rudolf Battěk. Teprve ve středu 18.6.1980 se jeho manželka dozvěděla, že je obviněn podle § 155/1 písmeno a tr.z. a § 202/1 tr.z. z údajných trestných činů napadení veřejného činitele a výtržnictví a že na něho byla uvalena vazba.

Nikdo z rodiny ani z přátel nebyl přítomen ve chvíli, kdy mělo k incidentu dojít. Ing.Rudolf Battěk je obviněn prokurátorem z toho, že příslušníka Veřejné bezpečnosti, který mu na ulici bránil v odchodu z úřadovny MO VB a snažil se ho vtáhnout zpět do budovy, udeřil do čela a shodil mu služební čepici. Důvody, proč byl ing.Rudolf Battěk před tím vůbec na okrsku VB přitom nejsou v obvinění uvedeny.

Obvinění ing.Rudolfa Battka zřetelně připomíná případ mluvčího Charty 77 Dr. Jaroslava Šabaty, který byl v roce 1978 odsouzen za napadení veřejného činitele za stejně nejasných a vykonstruovaných okolností.

V době, kdy se mezinárodní uvolnování napětí znovu ostře jeví jako nezbytnost a kdy se státy Evropy, signatáři Helsinských dohod, chystají na společnou schůzku v Madridu, československé státní orgány vystoupily proti představiteli za lidská práva, svobody a dodržování zákonů s absurdním obviněním.

Vyzýváme světovou veřejnost, aby neochabovala v zápase za osvobození československých politických vězňů, mezi něž musíme nyní počítat i mluvčího Charty 77 ing.Rudolfa Battka.

V Praze dne 20.června 1980

Marie Hromádková
mluvčí Charty 77

Miloš Rejchrt
mluvčí Charty 77

Mluvčí Charty 77 ing.Battěk Rudolf, Dr.Václav Benda, Jiří Dienstbier a Dr.Jaroslav Šabata jsou t.č.vězněni.

ooo OOO ooo

Dopis Charty 77 odborové konferenci v Římě /26.-28.VI.1980/, jednající také o zákazu výkonu povolání v Československu

Vážení přátelé,

posíláme srdečné pozdravy Vaší konferenci. Z každodenní zkušenosti víme, jak důležitá je solidarita lidí, usilujících o svět svobodnější a spravedlivější. Chtěli bychom věřit, že síla a autorita Vašich odborových svazů přispěje k osvobození všech politických vězňů a respektování občanských práv v Československu.

I když nemůžeme být Vašemu jednání přítomni fyzicky, jsme i tak s Vámi. Přejeme Vaší konferenci, jejíž výsledky budeme pozorně sledovat, hodně úspěchů.

Marie Hromádková
mluvčí Charty 77

Miloš Rejchrt
mluvčí Charty 77

/Mluvčí Charty 77 Rudolf Battěk, Václav Benda, Jiří Dienstbier a Jaroslav Šabata jsou toho času vězněni/

Praha 20.června 1980

ooo OOO ooo

Mluvčí Charty 77 obdrželi příspěvek prof.dr.Jiřího Hájka, DrSc "Co můžeme čekat od Madridu" a doporučující jej jako východisko k promýšlení tohoto tématu a k dílčím diskusím.

Kromě toho vyzýváme čs.veřejnost, aby se obracela na československé vládní orgány s návrhy, týkajícími se široké problematiky madridské schůzky, a aby současně o nich informovala ty čs.občany a nezávislé skupiny, kteří se o tyto otázky zajímají. V tomto ohledu nabízí společenství Charty 77 svou podporu těm, kdo chtějí své návrhy uplatnit. Došlé podně-

4497/a

ty a návrhy bodů v rámci svých možností zpracovat, případně zprostředkovat jejich předání. Věříme, že tato iniciativa napomůže k tomu, aby Madridská schůzka splnila naděje, které jsou do ní vloženy.

Náměty a návrhy lze posílat na adresy redakce Informací o Chartě 77 a mluvčích Charty 77.

28.června 1980

Marie Hromádková
mluvčí Charty 77

Miloš Rejchrt
mluvčí Charty 77

VII. Respektování lidských práv a základních svobod včetně svobody myšlení, svědomí, náboženství a přesvědčení

Zúčastněné státy budou respektovat lidská práva a základní svobody včetně svobody myšlení, svědomí, náboženství a přesvědčení pro všechny bez rozdílu rasy, pohlaví, jazyka nebo náboženství.

Budou podporovat a rozvíjet účinné uplatňování občanských, politických, hospodářských, sociálních, kulturních, jakož i jiných práv a svobod, které všechny vyplývají z důstojnosti člověka a jsou nezbytné pro jeho svobodný a plný rozvoj.

V tomto rámci budou zúčastněné státy uznávat a respektovat svobodu jednotlivce, hlásit se jednotlivě nebo ve společenství s jinými k náboženství či víře a vyznávat je v souladu s tím, co mu velí jeho svědomí.

Zúčastněné státy, na jejichž území existují národnostní menšiny, budou respektovat právo osob, které patří k takovým menšinám, na rovnost předzákonem; poskytnou jim veškerou možnost skutečného užívání lidských práv a základních svobod a budou tímto způsobem chránit jejich zákonné zájmy v této oblasti.

Zúčastněné státy uznávají všeobecný význam lidských práv a základních svobod, jejichž respektování je podstatným činitelem míru, spravedlnosti a blahobytu, kterých je zapotřebí, aby byl zajištěn rozvoj přátelských vztahů a spolupráce mezi nimi, jakož i mezi všemi státy.

Budou vždy respektovat tato práva a svobody ve svých vzájemných vztazích a budou se snažit jednotlivě i společně, jakož i ve spolupráci s OSN, o prosazování všeobecného a účinného respektování těchto práv a svobod.

Potvrzují právo jednotlivce znát svá práva a povinnosti na tomto úseku a postupovat podle nich.

Na úseku lidských práv a základních svobod budou zúčastněné státy jednat v souladu s cíli a zásadami Charty OSN a s Všeobecnou deklarací lidských práv. Budou dále plnit své povinnosti, jak jsou stanoveny v mezinárodních deklaracích a dohodách v této oblasti, pokud jsou jimi vázány, včetně povinností obsažených mezi jiným v mezinárodních konvencích o lidských právech.

------ ------

Jiří Hájek:

CO MŮŽEME ČEKAT OD MADRIDU

/Úvaha k diskusi/

Současné zhoršení mezinárodní atmosféry a zejména vztahů mezi vedoucími světovými velmocemi vede četné pozorovatele a komentátory i značnou část veřejnosti k pesimistickým úvahám o vyhlídkách na další vývoj. Někteří z nich dělají již tečku za mezinárodním uvolňováním a mírovým soužitím, odkazují již nenávratně do minulosti nebo dokonce se zpětnou platností do oblasti iluzí či pouhých taktických triků některých mocností. Mluví se o návratu k studené válce i s jejím balancováním na okraji ozbrojeného konfliktu a poukazuje se na různé historické analogie - jak roku 1930 tak dokonce roku 1914.

Je pochopitelné, že úvahy tohoto druhu vyvolávají nespokojení a tíseň zejména v Evropě, jejíž národy zažily jak oba světové konflikty, tak i plný dopad studené války, jež náš kontinent rozdělila linií svých mocenských a ideologických rozporů a zatížila vahou nahromaděného ničivého

potencionálu nevídaných rozměrů a smrtelné účinnosti jako výsledku bezprecedentních závodů ve zbrojení. I když ohniska současných konfliktů leží mimo Evropu, dotýkají se její bezpečnosti. Ostatně neúspěch snah zastavit či dokonce zvrátit směr oněch závodů ve zbrojení zvětšuje vratkost dosavadní "rovnováhy strachu", na níž je založen dnešní stav bez války, který lze stěží v plném smyslu nazvat mírem trvajícím 35 let, i když jej přijímají národy s pocitem úlevy a zároveň s obavami před jeho zhoršením či ztrátou.

Vyvstala i otázka, zda se nestává marným ono "úsilí k tomu, aby se proces uvolňování napětí stal nepřetržitým, stále životaschopným a obsáhlejším universálním svým obsahem", k jehož rozvíjení se zavázaly vlády, které v srpnu 1975 podepsaly Závěrečný akt konference o evropské bezpečnosti a spolupráci v Helsinkách. Ti, kdotak soudí, nedocenují ani toto úsilí, ani dosavadní jeho výsledky, dané právě konferencí o bezpečnosti a spolupráci. Lze souhlasit s hodnocením vysloveným v nedávné deklaraci členských států Varšavské smlouvy, že konference se stala porážkoustoupenců studené války, evropské a světové reakce, velkým úspěchem politiky realismu a dobré vůle účastníků. "Byla podstatným krokem k překonání rozkolu Evropy na dva nesmiřitelné tábory či bloky, k opětovnému pojímání našeho kontinentu jako společenského celku při plném uznávání individuality jednotlivých národů a států a respektování plurality jejich společenství, různosti jejich názorů i stanovisek na společné problémy a potřeby řešit je dohodou. Byla tedy porážkou mentality studené války, charakterizované bipolárním černobílým chápáním a hodnocením realit mezinárodního života, neochotou a nezpůsobilostí pochopit, ba jen klidně vyslechnout názory a stanoviska druhé strany mínění, či lišící se jen odstínem od toho, co pro vlastní stranu je vyhlašováno za neměnnou pravdu; mentality promítané a uplatňované nejen ve vztazích mezi státy, ale někde mnohem důrazněji uvnitř států, ve vztahu moci a jejich držitelů k společnosti a k člověku. Po té stránce bylo velkým pokrokem v pojetí mírovéhosoužití, že mezi základní zásady a podmínky bezpečnosti a spolupráce zařadil Závěrečný akt vedle suverénní rovnosti států, jejich územní celistvosti, nepoužívání síly, ani hrozby silou, nevměšování a národního sebeurčení - také respektování lidských práv a základních svobod tak, jak je pojímá Všeobecná deklarace lidských práv i další mezinárodní dokumenty Spojených národů - zejména oba pakty o lidských právech. Připomeňme si, že studená válka zabránila jednomyslnému pojetí Všeobecné deklarace v prosinci 1948 a že teprve její postupné překonávání a atmosféra uvolňování umožnily, aby v roce 1968 byly její zásady formulovány v právně závazných článcích paktů o lidských právech, dnes již ratifikovaných většinou členských států OSN i účastníků evropské konference o bezpečnosti.

Porážka sil studené války, nositelů a hlasatelů její mentality, neznamenala její eliminaci. Jejich vliv zůstává silný zejména v pozicích vojensko-průmyslových komplexů i byrokraticko-policejních struktur existujících a působících s různým stupněm síly a intenzity prakticky v různých zemích. Proto také ono již citované úsilí o další postup procesu uvolňování naráží na nejvyšší překážky především v oblasti vojenské a také - alespoň v některých zemích - při dodržování závazků týkajících se lidských práv a základních svobod. I když lze konstatovat pokrok ve spolupráci v oblastech hospodářství, techniky, vědy, ochrany životního prostředí i výměny kulturních statků a podnětů - tyto kladné výsledky jsou zastíňovány pokračováním závodů ve zbrojení, nedostatkem jakéhokoli konkrétního výsledku již šestiletých ~~závodů ve zbrojení, nedostatkem jakéhokoli konkrétního výsledku již šestiletých~~ vídenských jednání o vyváženém snížení výzbroje a vojsk ve střední Evropě, vedeného i ideové souvislosti a paralelně s konferencí o bezpečnosti a spolupráci, nehledě k uvíznutí smlouvy o omezení strategických zbraní /SALT 2/ mezi nejvýznamnějšími signatáři Závěrečného aktu z Helsinek. Jsou podstatně oslabovány i hrubým porušováním lidských práv v některých zemích jejichž vlády tento akt podepsaly. Zdá se, jakoby v těchto oblastech síly studené války sáhly k protiofenzívě, kterou v současné době stupňují. Jí je třeba čelit. Sám fakt podpisu Závěrečného aktu z Helsinek svědčí o tom, že ve

4999

všech zúčastněných zemích je silné přesvědčení o správnosti, nutnosti a prospěšnosti politiky řídící se podepsanými zásadami.

Svědčí o tom i skutečnost, že po počátečních pochybách, vyslovovaných i osobnostmi jednoznačně oddanými věci uvolňování a opravdové spolupráce, je dnes všude počítáno s uskutečňováním dalšího zasedání konference o evropské bezpečnosti a spolupráci v Madridu, jak bylo již před dvěma roky stanoveno na bělehradském zasedání. V poslední době se pro madridské jednání vyslovily s velkým důrazem členské státy Varšavské smlouvy v již uvedené deklaraci z 15.května. Vyjádřily přesvědčení, že "může a musí sehrát důležitou úlohu v dalším uvolňování, upevňování bezpečnosti a rozvíjení spolupráce v Evropě." Vyzývají k pečlivé přípravě zasedání, přičemž zdůrazňují prioritu vojenského uvolňování a odzbrojení na evropském kontinentu.

V deklaraci samé s k tomuto poblému navrhuje řada opatření, bezprostředně související s bezpečností a spoluprací v Evropě /návrh dohody o nezvyšování stavu vojsk v Evropě, svolání konference o vojenském uvolňování a odzbrojení v Evropě/, ale i širšího, univerzálního rázu. Není pochyby o tom, že konkrétní pokrok na tomto poli by měl rozhodující význam pro upevnění bezpečnosti a rozvoj spolupráce a přispěl by tak k dosažení cílů vytčených Závěrečným aktem a odpovídajícím zájmům i tužbám převážné většiny Evropanů. Je si přát a doufat, že tyto návrhy a podněty budou ostatními účastníky věcně přezkoumány a že diskuse o nich povede k pozitivním dohodnutým opatřením. Lidé, nemající přístup k vysoce technickým a z pochopitelných důvodů většinou utajeným informacím o stavu vojsk a výzbroje států, mohou si jen přát, aby vlády i jejich vyjednavači přistupovali k těmto problémům s nejvyšší odpovědností, opravdovostí a upřímnou vůlí dosáhnout dohody spravedlivé pro všechny účastníky, bez pokusů snažit se docílit na úkor kohokoli jiného jednostranných výhod, mařících nakonec možnost opravdové dohody. Může a musí si představit, jak složité jsou problémy a jak obrovské potíže i překážky se musí překonávat a jak pomalý tu může být skutečný pokrok.

Je možno i uvítat, že uvedená deklarace států Varšavské smlouvy kategoricky požaduje "přísně dodržovat všechna ustanovení Závěrečného aktu KBSE", především zásad, jimiž se signatáři zavázali řídit své vzájemné vztahy, a že tyto zásady vypočítává, přičemž nevynechává ani respektování lidských práv a základních svobod. Je to důležité proto, že při bělehradských jednáních právě některé z těchto států rozhodně odmítaly diskusi o plnění této zásady s odvoláním na zásadu na nevměšování. Je pravda, že chování státní moci k jejím občanům či poddaným je její vnitřní věcí - ovšem jen do té doby, dokud se určité normy tohoto chování nestanou předmětem mezinárodní dohody či smlouvy, opravňující každého druhého jejího účastníka zkoumat, jak smluvní partner /či partneři při mnohostranné smlouvě/ plní závazky v ní vyslovené stanovené. Na rozdíl od smluv a dohod politických, hospodářských či kulturních nemá ovšem žádný účastník dohody či paktu o občanských právech možnost nutit neplnícího partnera k pozitivnímu plnění, ba ani nepřímého recipročního nátlaku, jaký by v podstatě byl v rozporu s obsahem dohody tohoto charakteru. Naproti tomu lze neplnění závazků týkajících se lidských práv a svobod dost těžko zastřít odvoláním na státní tajemství; jde tu o závazky podléhající daleko víc než jiné veřejnému mínění vlastní země i mezinárodní veřejnosti, jež tu může zapůsobit jako značná morální síla. V kontextu Závěrečného aktu, jenž stanoví výslovně rovnocennost a stejnou platnost všech vyhlášených principů i jejich vzájemnou závislost i podmíněnost, lze konstatovat, že plnění principu respektování lidských práv a vzájemných svobod je podstatným kritériem pro posuzování toho, jak ten který stát, resp. jeho vláda bere vážně celý komplex principů Závěrečného aktu a jak je ochoten každý z nich plnit.

Věc bezpečnosti a spolupráce v Evropě zaujala právem pozornost nejširší veřejnosti jejich zemí a je chápána jako úkol, za nějž nesou hlavní odpovědnost vlády, ale jenž se týká i obyčejných lidí. Zatímco v otázkách politických, vojenských, hospodářských či technických mohou tito lidé říci k věci málo podstatného, je tomu jinak právě ve věci plnění

4500

tohoto principu. Proto také v této věci vznikly v mnoha účastnických zemích občanské iniciativy, které se snaží přispět osobitým a nezastupitelným způsobem k tomu, aby v jejich zemích byly závazky z mezinárodních smluv a dohod o lidských právech plně respektovány a uskutečňovány. Také postoj a chování vlád k těmto iniciativám je právem považováno za kriterium jejích opravdovosti v plnění zásad podepsaných slavnostně v Helsinkách.

Ti, kdo se v těchto iniciativách angažují za tyto zásady, jsou samozřejmě přívrženci uvolňování napětí a odpůrci studené války, její mentality i jejích metod. Samozřejmě jsou pro vojenské uvolňování a odzbrojení a přejí si i doufají, že v dvoustranných i mnohostranných jednáních, jež připravují madridské zasedání, bude v tomto směru docíleno pokroku. Zároveň ovšem zcela v duchu i podle litery Závěrečného aktu zdůrazňují nutnost, aby i v přípravných jednáních i na samotném zasedání v Madridu byla věnována náležitá pozornost respektování lidských práv a svobod. Nejde jim o vyvolávání sporů, v nichž by ožívala v rozporu s duchem Helsink mentalita studené války. Jde o to, aby v těchto jednáních byla pochopena a náležitě zdůrazněna vzájemná závislost mírového soužití a respektování i rozvoje lidských práv, svobod a důstojnosti, jakož i význam tohoto respektování jako kritéria opravdovosti plnění zásad a závazků slavnostně podepsaných v zájmu a ve prospěch míru i bezpečnosti.

Právě náležitým zdůrazněním jak těchto souvislostí, tak tohoto významu lidských práv a svobod v procesu uvolňování napětí a budování vztahů mírové koexistence a spolupráce bude snad lze dospět k dohodnutému pojetí realizace tohoto významného principu Závěrečného aktu. Jako vše - bude to vyžadovat hodně úsilí, pevnosti i taktu a trpělivosti. Docílí-li Madrid alespoň krůčku také na této cestě, bude to další úspěch rozumu a dobré vůle, další oslabení činitelů studené války.

Konec května 1980 Jiří Hájek

ooo OOO ooo

Dr. Ján Feješ
generální prokurátor ČSSR
nám.Hrdinů 1300
P r a ha 4

Pane prokurátore,

dne 14.6.1980 byl vzat do vazby ing.Rudolf Battěk, mluvčí Charty 77 a člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Bylo proti němu vzneseno obvinění podle § 155 tr.z. a § 202 tr.z.

Řada nezákonných postihů ze strany orgánů SNB, kterým byl Rudolf Battěk v poslední době vystaven i všechny okolnosti případů nás opravňují k domněnce, že obvinění Rudolfa Battka z kriminálního deliktu je dalším pokusem diskreditovat v očích domácí i zahraniční veřejnosti představitele občanské iniciativy Charta 77 a tím i celé toto hnutí a jeho činnost.

Jako ti, kteří osobně znají Rudolfa Battka, jeho povahu, zásady i životní program, jsme přesvědčení, že ing. Rudolf Battěk se žádného trestného činu nedopustil a že vždy jednal v intencích Charty 77, ucilující o respektování platných zákonů.

Žádáme Vás proto, abyste okolnosti tohoto varovného případu prošetřil a zasadil se o zastavení trestního stíhání proti ing.Rudolfu Battkovi a o jeho propuštění z vazby.

V Praze 29.června 1980

Marie Hromádková
mluvčí Charty 77

Miloš Rejchrt
mluvčí Charty 77

Mluvčí Charty ing.Rudolf Battěk, dr.Václav Benda, Jiří Dienstbier a dr. Jaroslav Šabata jsou t.č. vězněni.

ooo OOO ooo

Sdělení č. 187 /Trestní stíhání Václava Procházky/

Dne 3.6.1980 v 6 hodin byl zadržen ve svém bytě ing. Václav Procházka, signatář Charty 77. Spolu s ním byla zadržena a předvedena k výslechu také jeho matka. Asi ve 14 hodin téhož dne se příslušníci StB spolu s matkou vrátili do bytu, v němž přibližně do 21 hodin prováděli domovní prohlídku. Další domovní prohlídka proběhla druhý den dopoledne, tentokrát za přítomnosti ing.Václava Procházky.

Matce bylo sděleno, že ing.Procházka je obviněn z tr. činu nadržování podle § 166 tr.z., jehož se údajně dopustil tím, že své bývalé ženě, která se zdržuje mimo území ČSSR, v minulém roce zaslal její osobní doklady a "určitou sumu peněz", a že na něj bude uvalena vazba. K tomu považujeme za vhodné podotknout, že tuto informaci získali příslušníci StB od Václava Procházky samotného při výslechu, který proběhl v lednu t.r. Podle tr. řádu není doznání obviněného dostatečným důkazem, a vyšetřovatel je povinen tr.čin dokazovat ještě jiným způsobem.

Záznam o domovní prohlídce obsahuje asi 60 položek; prohlídka probíhala údajně ohledně zjištění věcí bývalé manželky Václava Procházky. Ve skutečnosti byly zabaveny knihy edice Petlice, edice Expedice, materiály Charty 77 a různá sdělení VONS.

18.června 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

oo oo

Sdělení č. 188 /Jan Šinogl ve vazbě/

Dne 4.3.1980? byl zatčen Jan Šinogl /nar.1948/, bytem Strachotice, okr.Znojmo, zaměstnanec Okresního průmyslového podniku Znojmo jako opravář plynových spotřebičů.

V bytě Jana Šinogla byla tentýž den vykonána domovní prohlídka, přičemž povolení k prohlídce uvádělo jako její důvod podezření, že se v bytě nacházejí předměty, související s právě zahájeným tr.stíháním proti Janu Šinoglovi podle § 132/1 tr.z./rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví/. Při domovní prohlídce však nebyly žádné takové předměty hledány ani nalezeny. Naproti tomu byly v bytě zabaveny některé strojopisy knih vydaných v edici Petlice. Příznačné je, že příslušníci StB zaměřovali svou pozornost výhradně na samizdatové písemnosti.

Tentýž den byl Jan Šinogl vzat do vazby - důvodem vazby je obava, že by obviněný mohl mařit vyšetřování a obava z pokračování v tr.činnosti /§ 67/b,c tr.ř./. Jan Šinogl byl obviněn z tr.činu podle § 132/1 tr.z. a o několik dní později také z tr.činu podle § 100/1 tr.z. - pobuřování.

Obvinění podle § 132/1 tr.z. viní Jana Šinogla z toho, že jako opravář plynospotřebičů vykazoval neprovedené opravy, čímž vznikla škoda asi 5000 Kčs, z nichž se však Jan Šinogl obohatil jen o část /přibližně třetinu/. Vykazování neprovedené práce - pouze při opravách v Železničním učilišti v Moravském Krumlově - bylo ve skutečnosti vyhodné pro zákazníka, neboť Jan Šinogl vzhledem k pracovnímu vytížení neměl možnost dojíždět do Železničního učiliště tak často, jak bylo nutné, a místní opravář by k provedení naléhavých oprav neobdržel náhradní díly jinak, než právě vypsáním neprovedené opravy Janem Šinoglem. Opravu potom v případě potřeby provedl bez prodlení místní opravář sám, Tato praxe je však mezi podniky naprosto běžná právě pro nedostatek různých součástek a náhradních dílů.

Souběžně je prováděno vyšetřování tr.činu podle § 100/1 tr.z. Při vyšetřování byl vyslechnut jako svědek brněnský spisovatel Jan Trefulka, jehož výpověď však nepodpořila žádná tvrzení obvinění, které Jana Šinogla viní z rozmnožování a rozšiřování strojopisné edice Petlice. Dále byla jako svědkyně vyslechnuta Drahomíra Šinoglová, která využila v plném rozsahu svého práva odmítnout výpověď. Drahomíra Šinoglová, která je matkou dvou malých dětí, byla během měsíce května také obviněna z tr. činu pobuřování podle § 100/1 tr.z. a je tr. stíhána zatím na svobodě.

Vzhledem k okolnostem případu se tr. stíhání Jana Šinogla podle § 132/1 tr.z. jeví jako účelové, sloužící k zastínění politického cha-

rakteru druhého tr. stíhání. O tom svědčí kromě skutkové podstaty spáchání tr. činu rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví i uvedené okolnosti domovní prohlídky a také fakt, že tr.činy podle tohoto paragrafu trestního zákona takto malého rozsahu nebývají zpravidla stíhány vazebně.

Janu Šinoglovi byla po dvou měsících vyšetřovací vazba prodloužena o další měsíc. Jan Šinogl je ve vazbě ve věznici MS v Brně-Bohunicích.

Upozorňujeme, že rozmnožování a rozšiřování strojopisných knižních edicí není v rozporu se zákonem, a proto považujeme tr. stíhání Jana Šinogla a jeho manželky podle § 100/1 tr.z. za nezákonné.

18. června 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o o

Sdělení č.189 /Rudolf Battěk ve vazbě/

V sobotu dne 14.6.1980 byl předveden na MO VB v Praze 8 - Karlíně ing. Rudolf Battěk, mluvčí Charty 77 a člen VONS. Předveden byl patrně pod záminkou, že se dozví nějaké informace o osobním voze, který mu byl několik dní předtím odcizen.

Ve středu 18.6.1980 oznámil prokurátor pro Prahu 8, že ing.Rudolfa Battěka tr.stíhá podle §§ 155/4 písm.a tr.z. a 202/1 tr.z. / napadení veřejného činitele, resp. výtržnictví/, a že ho bere do vazby. Podle obvinění se 14.června údajně mělo stát toho: po asi půlhodinovém čekání opustil ing. Rudolf Battěk MO VB kam byl předveden s tím, že hodla dále čekat doma. Za ním vyběhl na ulici příslušník VB v hodnosti podporučíka a chtěl ho vtáhnout zpět za rukáv. Ing.Rudolf Battěk se po něm ohnal, přičemž ho udeřil do čela a srazil mu čepici, a zároveň se ho snažil vtáhnout do vozovky. Náhodný kolemjdoucí, který byl svědkem celé události, přivolal z MO VB posilu.

Rudolf Battěk je ve vazbě ve věznici MS č.1 Praha-Ruzyně. Připomínáme, že proti Rudolfu Battěkovi je vedeno tr.stíhání podle § 98/1 již od října lonského roku /viz sdělení VONS č.140/. Po Jaroslavu Šabatovi je ing.Rudolf Battěk další mluvčí Charty 77, který je tr.stíhán pro napadení veřejného činitele. Jsme přesvědčeni, že jde o snahu zdiskreditovat v očích veřejného mínění obhájce lidských práv v Československu vykonstruováním kriminálního deliktu.

19.června 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o o

Sdělení č.190 /Případ manželů Dolejšových/

Dne 13.května 1980 v 0,45 hod. někdo prudce kopl do dveří bytu manželů Blanky a Antonína Dolejšových v Mariánských Lázních, Lidická ul. 193/4. Antonín Dolejš šel otevřít, na chodbě spatřil dva uniformované příslušníky VB, kteří se jej ptali "kdo to má poslouchat". Antonín Dolejš opáčil, zda oni něco slyší. Policisté mu odvětili, že ne, ale že je to jedno, že "dostane za minule" a udeřili jej obuškem přes prsa. Antonín Dolejš uskočil zpět do bytu, jeden z policistů mu však zabránil v zavření dveří a vysadil je z pantů. V místnosti, kam policisté Antonína Dolejše pronásledovali, jej začali bít obušky. Jeho paní, Blanka Dolejšová, vyskočila z postele a žádala hlídku, aby opustila byt, protože se chtěla obléci. Na to jí policisté odvětili, že nejsou "na nějakou kurvu zvědaví" a praporčík Kreutner tuto subtilní ženu udeřil do obličeje. /Blanka Dolejšová prodělala nedávno operaci a je dosud v rekonvalescenci. Blanka Dolejšová žádala, aby ji policisté nebili, protože je nemocná. Na to praporčík Kreutner si chtěl půjčit od svého kolegy, nprap.Firla, obušek, avšak ten jím bil Antonína Dolejše. Proto prap. Kreutner vzal na podlaze ležící pohrabáč a udeřil Blanku Dolejšovou přes ruce. Antonín Dolejš se pokusil chránit svoji ženu vlastním tělem, přičemž dostal sil-

4503

nou ránu obuškem do hlavy od nprap.Firla, po které padl na kamna a z nich se svalil na podlahu se zakrváceným obličejem a na okamžik ztratil vědomí. Paní Blanka vyběhla na chodbu a zoufale křičela o pomoc. Bezprostředně poté hlídka spěšně opustila byt.

Manželé Dolejšovi neprodleně vyhledali lékařskou pomoc a byli ošetřeni na pohotovosti chirurgické ambulance v Mariánských Lázních. Druhý den na to podali osobně stížnost na ministerstvu vnitra v Praze, jejíž obsah odpovídá shora uvedenému popisu události. Jejich stížnost nebyla dosud vyřízena, zato však 16.května 1980 zahájil vyšetřovatel okresní prokuratury v Chebu tr.stíhání Antonína Dolejše a Blanky Dolejšové pro tr. činy podle §§ 155 a 156 tr.z. /útok na veřejného činitele/. V usnesení o zahájení tr. stíhání se uvádí diametrálně odlišný popis celého incidentu a lze v něm i na první pohled shledat velmi vážné interní rozpory. Lékařská zpráva, kterou si nechali manželé Dolejšovi vystavit od vyšetřujícího lékaře bezprostředně po konfliktu, do detailu souhlasí s obsahem stížnosti manželů Dolejšových. Příznačné je, že tato lékařská zpráva se ze spisu ztratila.

Je zjevné, že tr. stíhání manželů Dolejšových je ryze účelová a svérázná odpověď mocenského aparátu na oznámení učiněné manželi Dolejšovými

23.června 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o o

Sdělení č. 191 /Solidarita s E.Zadrozyńskim, J.Kozlowskim a T.Kolanem/

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných se dozvěděl o procesu s Edmundem Zadrozyńskim, aktivistou polské občanské iniciativy KSS-KOR, jenž byl odsouzen ke 3 rokům vězení.

Edmund Zadřozyński, dělník z města Grudziadz v Polsku, člen redakce nezávislého časopisu Robotnik, zakladatel svobodných odborů a jeden z autorů Charty na obranu práv dělníků, byl odsouzen v procesu, který probíhal od 24.2.1980 do 14:3.1980. Byl obviněn z podvodu při pojištění automobilu a z účasti na krádeži. Proti E.Zadrozyńskému vypovídal jeho vlastní syn Miroslav Zadrozyšku, jenž v prvním dnu procesu odvolal své výpovědi učiněné během vyšetřování s tím, že k nim byl donucen vyhrožováním prokurátora Wilka a důstojníka milice Lewandowského. Na třetí den procesu však Miroslaw Zadrozyński své prohlášení z prvého dne opět odvolal a v dopise prokurátorovi prohlásil svá svědectví proti otci za správná. Okolnost, že dopis M.Zadrozyńského byl adresován nikoli soudu, nýbrž prokurátorovi, vzbuzuje nemalé podezření. Starší syn Edmunda Zadrozyńského Andrzej uvedl, že se ho vyšetřovatelé vyptávali na politickou aktivitu jeho otce ve spojitosti s kriminální aktivitou Miroslawa. Svědectví Andrzeje v podstatě vyrací tvrzení z vynucené výpovědi Miroslawa o údajném nabádání otce synů ke krádežím i v dalších podrobnostech. Proces měl jasně politické pozadí. Svědčí o tom nejen účast prokurátora Wilka jako žalobce, nýbrž i předsedkyně Janiny Galuszkowé, známé z r. 1976, kdy potvrzovala propuštění z práce těch dělníků, kteří protestovali demonstracemi a stávkami proti zvýšení cen. V té době to byl právě Edmund Zadrozyński, kdo inspiroval sbírky podpisů na podporu postižených. Ke konci procesu se pak celá inscenace zhroutila: svědek obžaloby Wojanowski odvolal svou výpověď s tím, že k ní byl donucen ještě před zatčením E.Zadrozyńského a uvedl četné podrobnosti podvodné konstrukce. Přesto byl E.Zadrozyński odsouzen ke 3 letům vězení a k pokutě ve výši 70 000 zlotých.

Účelovost procesu je očividná právě tak, jako vykonstruovanost deliktů z oblasti obecné kriminality, k nimž se polská justice - obdobně jako soudní orgány v ČSSR - uchylují v naději, že tím utlumí solidaritu s pro-následovanými bojovníky za lidská práva.

Obdobným způsobem postihly mocenské orgány též Jana Kozlowského, bojovníka za práva rolníků, zakládajícího člena Výboru sebeobrany rolníků a svobodných rolnických odborů, lektora nezávislé rolnické univerzity a jeho přítele T.Kolana, který byl jediným svědkem nechutného incidentu, vyprovokovaného proti Janu Kozlowskému milicí. Jan Kozlowski byl odsou

sen ke 2 letům vězení, T.Kolan k 18 měsícům.

Tyto případy považujeme za zřejmá porušení lidských práv našich polských přátel a za zjevnou justiční represi proti nim. Žádáme proto okamžitá propuštění nespravedlivě ~~xxxxxx~~ vězněných polských občanů.

1.července 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o o

Sdělení č. 192 /Jindřich Tomeš ve vazbě/

Jindřicha Tomeše, mladého dělníka ústecké chemičky, sigantáře Charty 77, obvinil vyšetřovatl VB z tr. činu výtržnictví /§ 202/1 Tr.z./ a okresní prokurátor z Ústí n.L. Svatopluk Bundanan v polovině června 1980 uvalil vazbu.

Skutkovou podstatu uvedeného tr.činu měl Jindřich Tomeš, který je mezi nekonformně smýšlejícími mladými lidmi znám jako hudebník a písničkář, naplnit tím , že na oslavě svatby svého přítele Miroslava Vanka dne 26.4.1980 v sále hostince v Ryjicích, okr.Ústí n.L., hrál na kytaru a zpíval písničky "protisocialistického obsahu".

Z hlediska platného práva je však zřejmé, že se uvedeného tr. činu Jindřich Tomeš nemohl dopustit jednoduše proto, že za uvedených okolností a uvedeným způsobem nelze tento tr. čin spáchat. Ke spáchání tr. činu výtržnictví je totiž nutná conditio sine qua non jeho "veřejnost", čímž zákon míní přítomnost lidí bez ohledu na jejich individualitu. Shromáždění svatebčanů, kam jsou přítomní nominálně zváni a nikdo jiný tam nemá přístup, nelze proto považovat za shromáždění veřejné.

Jak vyplývá z usnesení vyšetřovatele VB ze dne 24.6.1980 o domovní prohlídce v předhodném bydlišti Karla Soukupa v Řepčicích č.1, okr. Litoměřice a na chatě Zuzany Dienstbierové v Kozlech č. 17, okr. Česká Lípa, je pro tr. čin podle § 202 tr.z. stíhán rovněž Karel Soukup, člen Kolektivu mluvčích Charty 77, který jeho skutkovou podstatu naplnil údajně tímž způsobm jako Jindřich Tomeš. O dalším vývoji těchto zjevně vykonstruovaných tr. stíhání budeme ještě informovat.

1.července 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

o o o o

Sdělení č. 193 /Případ Karla Soukupa/

Dne 1.července 1980 byl zadržen a patrně vzat do vazby Karel Soukup, nar. 22.1.1951 v Praze, trvale bytem Anny Letenské 16, Praha 2, přechodně Řepčice č. 1, okr. Litoměřice, Tak jako před čtyřmi lety, kdy byl po 6 měsíců vazebně vyšetřován v souvislosti s rozsáhlým tažením represivních orgánů proti druhé kultuře, které vyvrcholilo odsouzením Vratislava Brabence, Ivana Jirouse, Svatopluka Karáska a Pavla Zajíčka, je i nyní záminkou postihu tr. stíhání pro tr. čin dle § 202 tr.z. - vytržnictví.

Karel Soukup, v současné době dělník, dříve lektor hudebních kursů, je známý hudebník a zpěvák vlastních písniček, které jsou charakteristické ostře kritickým a ironickým viděním naší současnoti. Karel Soukup je již po několik let pro svůj zásadový postoj a nekompromisní aktivitu , jejímž nejaktuálnějším výrazem je jeho členství v kolektivu mluvčích Charty 77, vystaven systematické represi ze strany státních orgánů. Byl např. opětoně protiprávně zadržován na 48 hodin, byl mu odebrán řidičský průkaz, několikrát byl postižen domovními prohlídkami a policejními blokádami, o znemožnění veřejné umělecké činnosti ani nemluvě.

Nejenže formální záminka uvěznění je stejná jako v roce 1976, ale dokonce i způsob údajného naplnění skutkovépodstaty tr. činu výtržnictví se nikterak neliší od tehdejšího. Jedná se opět o to, že "zpíval různé písničky s protisocialistickým obsahem, zesměšňoval socialistické hospodářství, dále pak Sbor národní bezpečnosti, hlavně StB, v písních používal vulgární výroky" /citováno z odůvodnění usnesení okresního prokuráto-

ra Svatopluka Bundy a vyšetřovatele VB majora V.Postráneckého o domovní prohlídce v místě předchozího bydliště ze dne 24.6.1980/.

Konkrétně se obvinění vztahuje na účast Karla Soukupa na oslavě svatby Miroslava Vaňka v sále hostince v Ry jicích, kde Karel Soukup zpíval přátelům několik svých písní. Z vyjádření Karla Soukupa k jeho tr. stíhání vyjímáme: "Na tuto oslavu jsem byl osobně pozván svatebčany. Zdržel jsem se tam asi 3 hodiny, cca od 17,00 do 20,00 hod. Přítomni byli rodiče svatebčanů a jejich přátelé, kteří byli všichni od nich pozváni. Na žádost příbuzných jsem zahrál asi 10 písní; byly to starší písně, za které jsem byl obviněn v r. 1976. V místnosti byl značný hluk, takže zpěv zanikal. Asi v 20,00 jsem se svými přáteli odjel. Po dobu, co jsem se účastnil svatby, nedošlo k ničemu, co by mohlo být pro případnou nezvanou veřejnost pohoršivé."

Zdůrazňujeme, že tr. stíhání Karla Soukupa z r. 1976 za zpěv týchž písní trvá, a že nebylo dosud postoupeno soudu, což samo o sobě svědčí o tom, že příslušný prokurátor neshledává toto obvinění dostatečně opodstatněným k tomu, aby mohlo být završeno hlavním líčením.

Karel Soukup je ženatý, je otcem tří dětí ve věku 6, 4 a 3 roky, a jeho rodina žila z jeho výdělku. Adresa jeho manželky: Marie Soukupová, Řepčice č.1, okr.Litoměřice.

2.července 1980

Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných
Československá liga pro lidská práva
člen Mezinárodní federace pro lidská práva

ooo OOO ooo

Dopis Petra Cibulky z 15.6.1980:

Tak Tě zdravím při výročí 26 měsíců své převýchovy, Zítra začnu 27.metr. Stále ve výborné formě. Jinak Ti díky za dopisy č.30, 31 a 32, především za The Rugs Story a za výpisek z Myšlenek Giacoma Leopardiho. Jak sis jistě všimla, píšu každý povolený termín Tobě, protože dopisování s Pavlou mně povoleno nebylo - alespoň zatím. Dále. Kapesné za duben jsem už bral, dělalo to celých 10 Kčs. Vzhledem k tomu, že potřebuji žiletky, Barbus, ponožky, známky, dopisáky, a nějakém hodnotnějším jídle ani nemluvě, je zbytečné, abych Ti odpovídal na dotaz, co jsem si všechno za kapesné koupil . Za květen jsem si vydělal přes 850 Kčs, budu tedy brát kolem 50 Kčs. Takže pokud bude v kantině něco k jídlu, bonbony, sušenky nebo čokoláda mě nezajímají, pokusím se místní jídelníček trochu zkvalitnit. Snad budou alespoň nějaké náhrady mléka, které tady chybí vzhledem k charakteru práce ze všeho nejvíc. Proslýchá se ale, že zde bude místo mléka běžně k sehnání čaj. Já "magorák" nevařím, proto mě to nezajímá. Mnoha lidem to zvedlo náladu. Jinak, že mě zadrželi na Borech dopis č. 23 s informacemi o knize Kesey - Vyhoďme ho z kola ven, je jen další z jejich schválností. Tím mě mohou jenom rozesmát, stejně jako s neustálými prohlídkami atd. atd. Tím mě mohli znervoznit v prvních měsících, ale ne dnes, kdy mám už za sebou snad všechno co bylo možné, včetně trestních stíhání. Teď k tomu poslednímu, které jsem zatím obdržel:

Městská prokuratura v Plzni
oblastní odd. vyšetřování nám.Republiky
pošt.přihr. 336, 306 36 Plzeň

Vp 41/80
V Plzni dne 29.4.1980

Usnesení

Vyšetřovatel oblastního odd.vyšetřování při měst.prokuratuře v Plzni rozhodl takto:
Podle § 160 odst.1 tr.řádu zahajuji trestní stíhání a současně podle § 163 odst.1 tr.ř. stíhám Petra Cibulku, nar. 27.10.1950 v Brně, zeměměřiče, trvale bytem Brno, Vrázova č. 53, tč. v NVÚ MS Plzeň- Bory jako obviněného z trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 156 odst 2 tr.z., protože na podkladě zjištěných skutečností je dostatečně odůvodněn závěr, že
dne 7.4.1980 kolem 16,30 hod. v uzavřeném oddělení NVÚ MS Plzeň-Bory

4506

před celou č.22 hrubě a sprostě urážel výroky uvedenými ve spise příslušníky SNV por.Matieska a nstržm.Václavoviče, kteří proti němu oprávněně zasahovali.

Odůvodnění

Z písemných materiálů Ústavu SNV v Plzni, předložených vyšetřovateli prokuratury vyplývá, že dne 7.4.80 kolem 16,30 hod. odešli por.Matieska a nstržm.Václavovič vydávat večeři do uzavřeného odd.NVÚ Plzeň-Bory. Před celou č.22, kde oprávněně zakročili proti Petru Cibulkovi, tento nedbal jejich výzev a oba shora uvedené příslušníky hrubě a sprostě urážel výroky uvedenými ve spise. Ze shora uvedeného je zcela nepochybné, že obviněný hrubě urážel shora jmenované příslušníky SNV, tedy veřejné činitele, při výkonu jejich pravomoci, čímž naplnil všechny znaky skutkové podstaty tr. činu útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 2 tr.z. Jelikož podezření ze shora uvedeného tr. činu je dostatečně odůvodněno, bylo rozhodnuto jako shora uvedeno.

Vyšetřovatel prokuratury
D. Veselá

Jinak mně "moji přátelé z Borů" našli dalšího obhájce, který bude neohroženě a bez ohledu na vlastní zájmy hájit moji maličkost před nezávislým a nestranným plzeňským soudem. Bude to bezpochyby stejně důvěryhodná osoba jako moje předchozí obhájkyně JUDr.Sakařová, manželka předsedy senátu městského soudu v Plzni, který odsoudil za pobuřování některé z mých známých. Dotyčný pan obhájce se jmenuje Milan Dort. Tato verze bude bohatě stačit na dalších 12 měsíců převýchovy. Svou verzi řeknu až u soudu. K soudu přijeď jen ty s Pavlou, protože pokud by se měl soud projednávat tak jako ten poslední, nechám okamžitě vyměnit senát a to třeba 5x, dokud mi neumožní vyjádřit se k tomuto případu. Když je totiž u soudu tolik kamarádů jako normálně, mám výčitky svědomí, že kvůli mně vyhodili fůru peněz a pak k soudu ani nedošlo, a proto jsem třeba posledně proti těm provokacím nezasáhl. Dnes jsem pevně rozhodnut nedopustit opakování takového cirkusu. Ne proto, že bych k některému tuzemskému senátu měl větší důvěru než k těm předchozím, ale jen proto, abych se za sebe nemusel stydět tak jako posledně. Ztratit nemám co, takže buď mámo prosím Tě klidná a dopřej mně tu radost alespoň jednou za 26 měsíců jednat s nimi tak jak si zasluhují. Nemám strach z ničeho, nakonec ve Valdicích je pořád ještě nejlépe. Domnívám se, že je zzytečné, abyste mně sháněli nějakého normálního obhájce. Protože obhájce k ničemu nepotřebuji, může u soudu sedět i ten, kterého mně vybrali oni.

Omlouvám se Ti za dopis č.3, který obsahoval jen 6 řádek. Napsal jsem ho normálně, ale vrátili mně ho k přepsání pro závadnou větu, která se týkala mého trestního stíhání. Dal jsem se do psaní a když jsem byl na 5.řádku, přišli pro mě, že jsem byl vybrán na mimopracovní brigádu. Vrátili jsme se v noci, takže jsem v psaní pokračovat nemohl. Ráno jsme šli do práce, chtěl jsem dopis dopsat odpoledne. Při návratu mně však bylo sděleno, že musím okamžitě dopisy vrátit. Jak vidíš, dělal jsem co jsem mohl.....

Pozdravuj tátu, dědu, Pavlu, Danu, Víťu, Libora, Pavla, Petra a další kámoše v Praze a Brně.

Ahoj Petr

ooo OOO ooo

Redakce Informací o Chartě 77 obdržela se zpožděním tuto zprávu z Polska:

Prohlášení skupiny hladujících

Jsme přesvědčeni, že v těžké situaci, v jaké se octla naše otčina, nezbytná je všeobecná mobilizace srdcí, svědomí a vědomí všech Poláků. Lidé držící moc v naší zemi, kteří nesou veškerou odpovědnost za její dnešní situaci, nejen že sami neusilují o takovou mobilizaci, ale brutálně potlačují všechny ty, kteří usilují o dobro země: lidi, bojující

o nezávislost a lidská práva, a ačkoli nenarušují právní předpisy odsuzují se v kolegiích /pozn.překl.:soudících všechny druhy přestupků/ a u soudů. Nezákonně vězněný Miroslaw Chojecki, organizátor pomoci radomským dělníkům v roce 1976 a spolutvůrce nezávislého vydavatelského hnutí již měsíc drží hladovku ve vazbě. Nezákonně vězněný Dariusz Kobzdej, účastník Hnutí Mlaeého Polska, odsouzený kolegiem za projevy při demonstraci k 3.květnu v Gdansku, zahájil protestní hladovku 4.května. S pocity bratrské solidarity s Miroslawem Chojeckim a Dariuszem Kobzdejem my, níže podepsaní, shromáždění v kostele Svatého kříže v Podkowě Lesné jsme rozhodnuti držety hladovku tak dlouho, jak to každému z nás dovolí zdraví a povinnosti rodinné a pracovní. Chceme tímto způsobem projevit jednotu se všemi v Polsku vězněnými za pravdu a spravedlnost - s Andřzejem Czumou, Janem Dołegowskim, Bogdanem Grzesiakem, Tadeuszem Kolanem, Janem Kozłowským, Markem ~~Kozłowským~~ Kozłowským, Anatolem Lawinou Bolesławem Miklaszewským, Romanem Piaseckým, Tadeuszem Szcudłowským a Edmundem Zadrozyńským. Chceme projevit solidaritu s vězněnými za pravdu a spravedlnost Bělorusy, Čechy, Litevci, Němci, Rusy, Slováky, Ukrajinci a představiteli jiných národů, bojujících o nám společné cíle.

Za místo naší solidární hladovky jsme zvolili katolickou svatyni, protože jenom církev, ačkoliv sama ve svých záležitostech omezená, může v naší zemi poskytnout ochranu lidem hledajícím spravedlnost.

Poprosili jsme pány Kazimierze Janusza a Jana Jozefa Lipského, a by nás zastupovali na veřejnosti

Seweryn BLUMSTAJN, Jaroslaw BRODA, Jerzy BRYKCZYŃSKI, Leszek BUDREWICZ, Marian GOŁĘBIEWSKI, Kristyna IWASZKIEWICZ, Wiesław KeCIK, Sezgiusz KOWALSKI, Jacek KUROŃ, Renata OTOLIŃSKA, Kazimierz SWITOŃ, Mariusz WILK, Tomasz ZACHARA.

Zpráva o průběhu hladovky 9.května 1980

K hladovce solidarity s politickými vězni - Mirosławem Chojeckým, Bogdanem Grzesiakem, Dariuszem Kobzdejem a Tadeuszem Szcudłowským, kteří drží hladovku ve vězení - započaté 7.května v kostele Svatého kříže, se 8.května připojili Wiesław Parchimowicz z Varšavy a 9.května Jerzy Godek z Krakova, Leszek Maleszka z Krakova, Aleksandra Sarata z Varšavy a Roze Woźniakowska z Krakova. Hladovky se v této chvíli účastní 18 osob.

Účastníci hladovky vydali 9.května prohlášení solidarity s věrnými z Otrebus, Kań a Karolina ve farnosti Podkowa Leśna na obranu jejich kaple před úřední likvidací.

Po započetí hladovky skupinou našich přátel dostali jsme zprávu o propuštění z vězení v Przemyśle Tadeusze Kolana, odsouzeného na půldruhého roku vězení, a Jana Dołegowského z vazební věznice v Sieslcích. Jak Tadeusz Kolano, tak i Jan Dołegowski byli uvedeni v prohlášení vydaném skupinou účastníků hladovky. K propuštění došlo bezprostředně před zahájením hladovky a před zveřejněním prohlášení. V tomto prohlášení se však zapomnělo uvést jméno Roamana Kściuszka, vězněného ve Slezku.

Účastníci hladovky, věřící i nevěřící, se solidárně účastní každodenní svaté mše v kostele Svatého ~~Kříže~~ Kryštofa v Podkowě Leśné v 18 hod. Lze jim projevit solidaritu přítomností a účastní na této mši.

Důvěrníci účastníků hladovky v kostele Svatého Kryštofa v Podkowě Leśné

Kazimierz Janusz Jan Józef Lipski

Prohlášení účastníků hladovky Podkowa Leśna, 9.května 1980

My, shromáždění v kostele Svatého Kryštofa v Podkowě Leśné, účastníci hladovky solidarity s politickými vězni, rozhodně se vyslovujeme na obranu v naší zemi narušeného práva na svobodu vyznání, včetně práva na budování svatyň. Vyslovujeme se po straně věrných z Otrebus, Kań, Karolina, jako to učinili věrní Podkowy Leśné, bránídí kapli v Otrebusách, kněz Leon Kantorski, probošt farnosti Podkowa Leśná, a kněz Andrzej Lepianka, vikář samostatné farnosti v Otrevusách. Pokus o likvidaci této kaple a i jiné kroky tohoto typu dokazují, že vládnoucí navzdory mnohým deklaracím neprojevují úctu k náboženským citům, využívají každou příle-

žitost k omezování svobody náboženství, zaručené ústavou a pakty o lidských právech. Obracíme se na všechny o pomoc věrným z Otrebus, Karolina, Kan, toužících zachránit svou kapli před likvidací. Vyzýváme k prokázání solidarity v této záležitosti modlitbou a přítomností na každodenní svaté mši v kostele Svatého Kryštofa v Podkowě Leśné v 18 hodin.

ooo OOO ooo

Dopis Růženy Foitové

V Plzni dne 1.7.1980

Od roku 1978 jsem zveřejněnou signatářkou Charty 77. Po celou dobu své signace jsem se přesvědčovala, že obsah Charty 77 a jejích dodatků není zcela pravdivý. Otázku své signace a obsahu Ch 77 jsem konzultovala se svým otcem Karlem, dlouholetým členem KSČ a došla jsem k názoru, že Charta 77 je v rozporu s politickou linií našeho socialistického zřízení.

Z těchto důvodů jsem se rozhodla odvolat svou signaci Charty a současně žádám, aby bylo mé odvolání zveřejněno. Stejný dopis jsem současně odeslala mluvčímu Charty 77 panu Rejchrtovi. Věřím, že moje odvolání signace Charty bude v brzké době zveřejněno.

Růžena Foitová
nar.1.11.1959 Plzeň
bytem Plzeň, nám.Krauturoma
PSČ 307 08 Plzeň 26

ooo OOO ooo

Zákrok Bezpečnosti v Podbabě

12.června měl na hradní zřícenině v Podbabě v Praze 6 hrát na kytaru a zpívat Ota Veverka /zprávu o jeho tr. stíhání jsme zveřejnili v Informacích o Chartě č.9/. Jeho vystoupení zmařilo asi 25 příslušníků SNB. Ve 20,00 hod. pod vedením pplk.StB Daniše, vtrhli policisté na místo konání koncertu, jeho účastníky /asi 130 osob/ zkontrolovali a vyfotografovali a posléze asi 50 lidí odvezli na MO VB v Praze 6 - Dejvicích. Tam je přiřadili asi k 20 lidem, zadržených již předtím v okolí nám. Říjnové revoluce. Všichni zadržení, mnozí z nich nezletilí, byli podrobeni osobní prohlídce, při níž se museli svléci do naha, a formálnímu výslechu. Poté byli propuštěni.

Jana Wünsche a Otu Veverku policisté propustili až následujícího dne v 6,00 resp. ve 20,00 hod. Během zadržení provedli u Jana Wünsche domovní prohlídku a pokusili se umístit Otu Veverku do PL v Praze-Bohnicích, přijímací lékař ho však nepřijal.

-red-

ooo OOO ooo

Další perzekuce ing.Jana Litomiského a jeho přátel ve Vyskytné

V pátek 20.6.1980 se ve Vyskytné u Pelhřimova u ing.Jana Litomiského sjelo několik jeho přátel z Prahy a Brna, z okruhu Charty 77, kteří chtěli v malebné vesničce na Českomoravské vrchovině společně prožít jeden z prvních letních víkendů.

Již v pátek ve večerních hodinách začala dům střežit policejní ostraha neuniformovaných příslušníků policie.

V sobotních dopoledních hodinách policejní ostraha zesílila, patrně v souvislosti s předvoláním ing.Liromiského na 9 hodinu ranní na pelhřimovský okrsek VB, kde byl otazován na počet a jména návštěvníků a důvod jejich pobytu ve Vyskytné. Po snaze podat vysvětelní byl ing.J.Litomiský odvezen za doprovodu několika vozů, částečně obsazených příslušníky StB, zpět do Vyskytné, s nařízením, aby se jeho přátelé podrobili odvozu na pelhřimovský okrsek VB a podali vysvětlení k údajnému vloupání do dvou rekreačních chat v blízkosti Vyskytné. V té době byl dům střežen čtyřmi vozy s devíti příslušníky StB a policejním psem. Přátelé ing. J. Litomiského byli odvezeni a podrobeni několikahidinovým výslechům.

4509

Byli to:
stavební těchnik Jaroslav Beneš
truhlářský dělník Vítězslav Holata
agronom Jan Litomiský
textilní výtvarnice Terezie Medková
dopravní dispečerka Věra Vránová
katolický duchovní Marian Zajíček

Nebyli dotazováni pouze na uvedenou záminku informativního výslechu, ale také na činnost chartistů a způsob podávání informací do zahraničí. Výpovědi nebyly protokolovány. Všichni byli propuštěni v odpoledních hodinách a byl jim kupodivu umožněn návrat do Vyskytné. Tím však nebylo střežení přátel J.Litomiského ukončeno, pokračovalo posléze na jejich výletu do přírody. Aktivita příslušníků StB během tohoto a mnohých minulých víkendů dokázala, že StB má snahu likvidovat nejen filosofické přednášky konané ve Vyskytné, ale vůbec kontakty J.Litomiského a jeho přáteli.

Dokazuje to stupňující se policejní ostraha J.Litomiského, který je již od 6. 6.1980 pravidelně o víkendech střežen třemi vozy s příslušníky StB, a to dokonce i během zaměstnání, kde při svém povolání agronoma je doprovázen až na pole a při nedělní návštěvě kostela je nejen sledován, ale jemu i ostatním účastníkům bohoslužebného shromáždění jsou nesmyslně prováděny technické prohlídky vozů.

ooo OOO ooo

Články došlé do redakce:

Rudolf Slánský: Co teď?
Luboš Kohout: Dějinné souvislosti odsunu a jeho důsledky
Jaroslav Mezník: Pokus o vlast?

ooo OOO ooo